

резултати, макаръ тѣ още не бѣха успѣли да стѣпятъ на краката си, у правителството се роди фаталната идея да закрие този институтъ. Отъ тамъ се появи криза и частично закриване на камаритѣ.

Презъ 1900 год. камаритѣ, наистина, преживяха тогава едно премеждие въ своя младъ и още незакрепналъ животъ. Министра на търговията и земледѣлието се опита да ги закрие, като имъ отнемаше възможността да гласуватъ кредити споредъ тѣхнитѣ действителни нужди. По негово предложение министерския съвѣтъ не одобри представенитѣ отъ камаритѣ бюджети и процентитѣ на врѣхнинитѣ, които тѣ предлагатъ. На търговскитѣ камари се отправи следното писмо: „Търговско-индустриалнитѣ камари да не харчатъ повече отъ 10,000 лв. презъ текущата 1900 год. и да уредятъ бюджетитѣ си тѣй, щото тая сума да не се надминава.

„Да се наложи на всичкитѣ търговци само 1% врѣхнина въ полза на камаритѣ и излишека, който би се получилъ, да се депозира въ Българската Народна банка за смѣтка на сѣщитѣ камари. Тоя излишекъ да се харчи съ разрешение на Министерския съветъ и за действителна полза на българската търговия“.

Това постановление на Министерския съветъ се изпраща отъ Министерството на търговията и земледѣлието до всички камари съ нареждане да се съобразяватъ съ него: да не предвиждатъ пѣтни и дневни на членоветѣ си и да нагодятъ бюджетитѣ си така, щото тѣ да не надминаватъ сумата 10,000 лв. Като непосредствена връзка съ това желание на министра да се закриятъ камаритѣ трѣбва да се счита едно предложение, направено въ X-то Обикновено Народно събрание (I-ва редов. сесия, XV заседание) отъ новозагорския народенъ представителъ Йовчо Теневъ, съ което иска закриването на камаритѣ. Прочетено отъ него въ XVII-то заседание, то гласи:

„Понеже законътъ за Търговско-индустриалнитѣ камари е съвсемъ безцененъ, защото имаме специално министерство натоварено съ тая задача да изучава въ всѣко едно отношение нуждитѣ на населението и поиска отъ Народното събрание подобрението на тия нужди, тая сѣщата роля да играятъ и

тѣ, посредствомъ сѣщото министерство чрезъ органитѣ на властта, а, отъ друга страна, тоя законъ обременява населението съ тежки данъци безцѣлно и то да получаватъ известни узаконени бюратлъсти заплати, предвидени въ тоя законъ, то на основание на чл. 109 отъ конституцията правя следното предложение:

„Приетия отъ VIII О. Н. Събрание законъ за търговско-индустриалнитѣ камари, утвърденъ съ височайши указъ подъ № 133 отъ 1894 г., се отменява“.

Представители на търговци, индустриалци и занаятчии отъ градоветѣ София, Русе, Пловдивъ, Варна, Бургасъ и Шуменъ, несподѣляйки съображенията и възгледитѣ на поменатия народенъ представителъ и опасявайки се да не би то действително да бжде прокарано презъ Народното Събрание, събиратъ се на 7 и 8 декемврий 1899 г. въ София да разгледатъ въпроса за живота на търговско-индустриалнитѣ камари и сж подали едно изложение до правителството, въ което се казва, за търговско-индустриалнитѣ камари следното: 1. Тия камари сж повикани да играятъ една сѣществена роль не само за материалното, но и за нравственото въздигане на стопанскитѣ съсловия, защото тѣ сж едни школи за пробуждане и групировка на всички търговци, индустриалци, и занаятчии въ името на тѣхнитѣ собствени интереси; 2. чрезъ тѣхъ най-лесно ще се развие частната инициатива и самопомощта между производителнитѣ класи; 3. Камаритѣ, които падатъ въ тежестъ само на търговци, индустриалци и занаятчии употребяватъ по-голѣмата частъ отъ разходитѣ за отваряне на търговски и занаятчийски курсове, за изучаване своитѣ райони въ икономическо отношение и устройване анкети по най-важнитѣ стопански въпроси и пр.; 4. съ тѣхна помощъ ще могатъ се устрои арбитражнитѣ сѣдилища, за даване бързо и безплатно правосѣдие на търговци, индустриалци и занаятчии.

На този зовъ тогавашния министръ на търговията и земледѣлието не обърна никакво внимание и камаритѣ макаръ и да не се закриха формално, както го искаше народ. представителъ Теневъ, но тѣ бѣха временно закрити само по себе си като властта имъ отне правото